Sinbad'ın Maceraları

Jack Sailor

SIRLAR ADASI

Genç Hayat

SIR LAR ADASI

Genç Hayat, bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. AŞ.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Genç Hayat : 3
Sinbad'ın Maceraları : 3
Kitabın Adı : Sırlar Adası
Kitabın Yazarı : Jack Sailor
ISBN : 978-605-9562-19-5
Sertifika No : 75092

Yayın Danışmanı : Adem Kandemir
Yayın Yönetmeni : Esranur Bozdemir

Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2024
Kapak / İç Tasarımı : Hayat Yayınları
Baskı - Cilt : BPC Matbaacılık San. ve Tic.A.Ş.
Hüsreviye Sok. Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38
Bakırköy / İstanbul
Tel: 0212 549 53 83
Sertifika No: 48745

Hayat Yayın Grubu

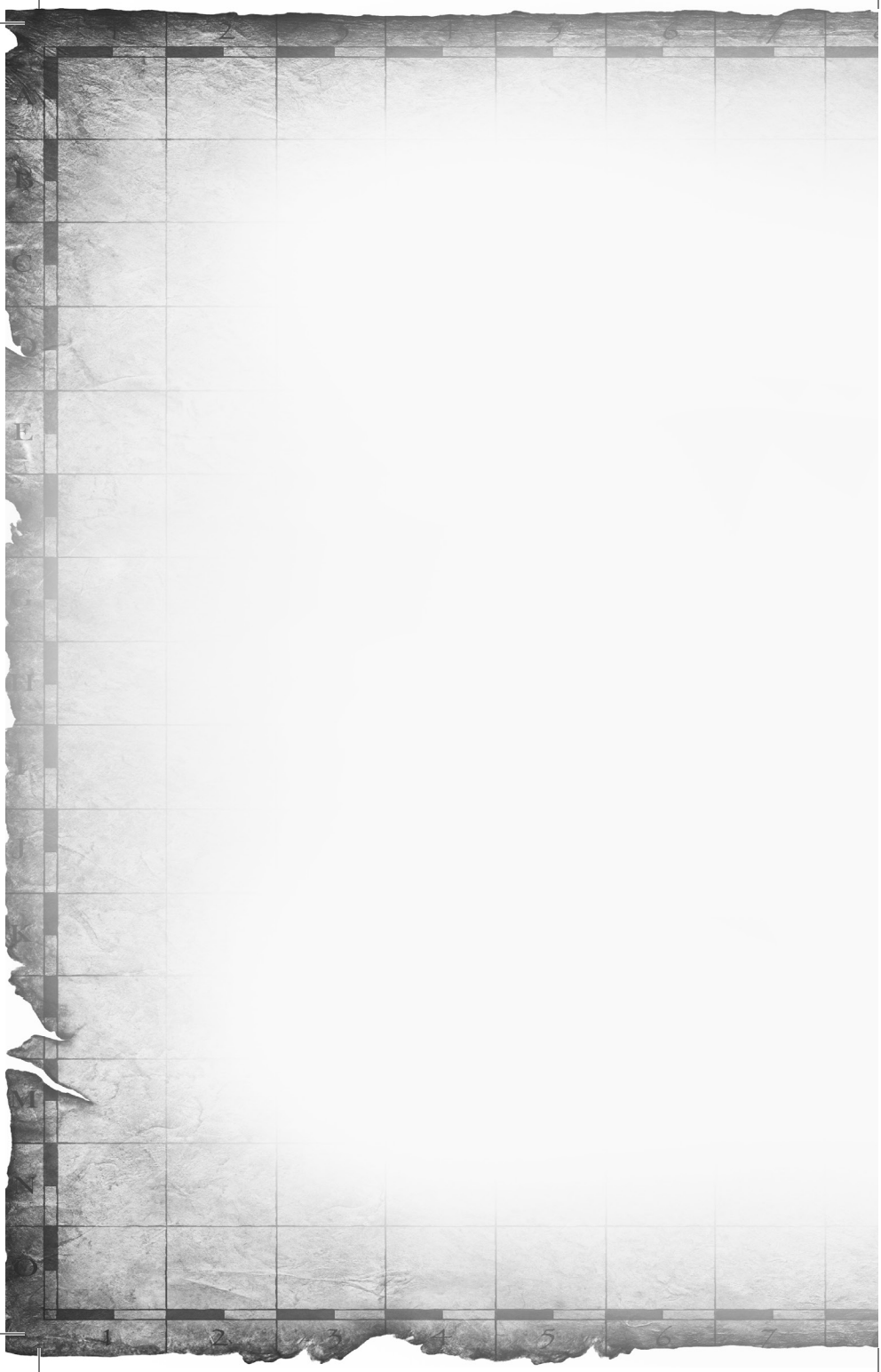
Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.gnchyt.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
instagram/gnchytt - **facebook**.com/gnchyt

Sinbad'ın Maceraları

Jack Sailor

SIRLAR ADASI

Genç Hayat

GEÇEN KİTABIN ÖZETİ

Küçük Sinbad, halası Müşire, ablası Kamerzad ve arkadaşı Saffan'le birlikte yaşardı. Bu üçü dışında ne bir dostu, ne de bir yakını vardı. Tabii bir de şirin köpeği Kıtmir dışında.

Sinbad büyüyüp aklı ermeye başlayınca halası ona, babası Şahbender'den söz etmişti. Şahbender, tarım ürünleri ticareti yapan büyük bir tüccardı. Hasat dönemlerinde diyar diyar dolaşır, çiftçilerden satın aldığı ürünleri ülkesine getirerek satardı.

Yaklaşık on yıl önce yine bir hasat mevsimiydi. Küçük Sinbad'ın babası ticarî gezilerinden birine çıkmıştı. Yanında götürdüğü binlerce altınla bir daha geri dönmemiş ve o gün bugündür kendisinden hiç haber alınamamıştı.

O günlerde küçük Sinbad henüz doğmamıştı. Bu yüzden ne o babasını görmüş, ne de babası

küçük oğlunu görebilmişti. Talihsiz annesi ise doğumdan birkaç gün sonra ölmüş ve zavallı Sinbad annesiz, babasız büyümüştü.

Halası'nın anlattıkları küçük Sinbad'ı meraka boğmuş ve o günden sonra babasının başına gelenleri öğrenebilmek için yollara düşmeye karar vermişti.

İlk yolculuğu çok zorlu ve yorucu geçmiş, ilginç olaylar ve bir çocuğun dayanması güç sıkıntılarla karşılaşmış, ama yaşadığı birçok tehlikeyle birlikte, daha önce hiç tanımadığı kimselerle tanışmıştı.

O gezisinde tanıştığı üç kişi, Halhal, Halhal'ın dayısı Caferi ve Behlül idi.

Bunlar arasında Sinbad'ın kendisine en yakın hissettiği kişi Halhal'dı. Çünkü onun yaşadıkları Sinbad'ın yaşadıklarına benziyordu.

Sinbad, uzun bir yolculuktan sonra evine dönmüştü ve orada bir süre kaldıktan sonra babasını aramak amacıyla ikinci gezisine çıkacaktı.

KAVUŞMA

Sinbad: Ablam Kamerzad ve halam Müşire'ye kavuşmak gerçekten çok güzeldi. Uzun bir ayrılıktan sonra dostlara kavuşmak kadar büyük bir mutluluk olabilir mi?! Halamdan ve ablamdan uzakta geçirdiğim ilk gezi bir yıldan fazla sürmüştü. Bu uzun süre boyunca ne ben onlardan bir haber alabilmiştim ne de onlar benden. Aklımda onlara sormak istediğim birçok soru ve anlatmak istediğim sayısız olay vardı. Her nedense onları görür görmez dilim tutulmuş, sesim kısılmış ve gözlerim yaşla dolmuştu. Ne soru soracak ne de bir şey anlatacak durumdaydım. Herhâlde onlar da aynı durumdaydılar ki ne bir soru sordular ne de bir şey anlattılar. Hasret dolu bir kucaklama, öpücükler ve gözyaşları... Ardından derin bir sessizlik.

Saatler sonra ablam "Babamı gördün mü?" sorusuna fırsat vermeden ben konuştum:

- Evet, babamı gördüm, çok iyiydi.

Bunun ötesinde bir şey söyleyemedim.

O sırada halam, yemek hazırlamak için elindeki tencereyle yakınımızda duruyordu. Benim anlattıklarımı duyunca titrek bir sesle "Kardeşim iyi mi?" dedi.

Kendimden emin bir ifadeyle "Evet halacığım, babamla uzun uzun konuştuktan sonra tekrar buluşmak üzere ayrıldım." dedim.

Sıkıntılarımı gizleyerek yapmacık bir gülümsemeyle konuşmama devam ettim:

- Ama halacığım, senin lezzetli yemeklerini, ablamın da pastalarını tatmadan hiçbir şey anlatmayacağım.

Bu sözle, ablam ve halam rahatlamıştı. Vakit kaybetmeden sevdiğim yemek ve tatlıları hazırlamak için neşe içinde şarkı söyleyerek mutfağa gittiler.

Sofrada havadan sudan konuştuk. Yaşadıklarımı sofrada açıklamak niyetinde değildim ve yemekten sonra hemen yatağıma yattım.

Arkadaşım Saffan geldiğimi öğrenmiş, benimle görüşmek için eve gelmişti. Saffan'ın gelmesi, halam ve ablamla konuşmaktan kaçmak için bulunmaz güzel bir fırsattı. Çünkü babamı tam bulacağım sırada kaybettiğimi söylemek benim için zor bir durumdu. Birbirimizi tanımak üzere iken babam bilmediğim diyarlara gitmek üzere denize açılmıştı. Yaşadığım onca sıkıntıya rağmen babama kavuşamamıştım.

Saffan, sıkıntılı olduğumu anlayarak "Neyin var?" diye sordu. Halama ve ablama anlatamadıklarımı Saffan'a anlatarak az da olsa rahatladım. Saffan kısa süren sessizliğinden sonra konuşmasına devam etti:

- Gerçeği söylememekle iyi etmişsin arkadaşım, babanın hayatta olmasına çok sevindim. Ümit ederim yakında kavuşursun.

- Böyle güzel bir fırsatı kaçırdıktan sonra mı?

- Tabii ki. Babana, umduğundan daha kısa bir sürede ulaşacağına inanıyorum. İkinci gezine beni de götürür müsün? Sana yardımım dokunacak ve uzaklar daha yakın olacaktır.

- Çok teşekkür ederim Saffan. Sana güvenim sonsuz. Ben yokken halam ve ablamla ilgilendiğin için sana minnettarım. Ne olur gerçeği onlara sen söyleyiversen; çünkü ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Saffan:

- Hâlbuki senin bunu yapabilecek daha güzel bir yolun var. Gezinde karşılaştığın olayları ve tanıştığın kişileri günlüğüne yazmamış mıydın?

Sinbad:

- Evet. Her şeyi günlüğüme yazdım.

Saffan:

- O günlüğü halana ver, babanla ilgili olarak anlatamadıklarını orada görecektir.

Sinbad:

- Ama bir geziye daha çıkmak düşüncesindeyim. Belki birkaç gün, belki birkaç ay sonra babamı aramaya tekrar gideceğim. Eğer halam geziye çıkmadan önce günlüğümü okur, yaşadığım tehlikeleri öğrenirse yola çıkmama izin vermeyebilir.

Saffan:

- Bu işi bana bırak. Her şey arzu ettiğimiz gibi olacak ve ikinci geziye birlikte çıkacağız.

Akşam yemeği vakti gelmişti. Saffan'dan bize katılmasını istedim. Ben, Saffan, halam ve ablam Kamerzad birlikte sofraya oturduk. Behlül, birbirinden leziz yemeklerin ve tarçınlı şerbetlerin servisini yapıyordu. Behlül, ıssız adaya yapacağım yolculuktan önce geçen kısa sürede konuşmayı, yazmayı, oturup kalkmayı çabuk öğrenmişti. Oysa birkaç ay önce uygarlıktan tamamen habersiz, kendi hâlinde bir insandı.

Yemekte dostlarım Halhal ve Caferi'yi hatırlayıp gurbette bana yaptıkları iyiliklerden dolayı mutlu olmaları için onlara dua ettim.

Halhal ve Caferi'yi birkaç gün kaldığımız Caferoğulları bağında bırakmıştım. İkisi de çok iyi yol arkadaşlarıydılar. Bana yaptıkları iyilikleri bir türlü unutamıyorum.

Köpeğim Kıtmir, evdeki ilk geceyi ocağın karşısında bizlere bakarak geçirdi. O da benim gibi hiç tanımadığı topraklardan yuvasına dönmüş olmanın huzuru içindeydi.

Halam o gece çok neşeliydi. Sevinci her hâlinden belli oluyor, dur durak bilmeden konuşup bizlerle şakalaşıyordu.

Ablam ise bütün canlılığına rağmen dalgın görünüyordu. Sanki babamız Şahbender'in kapıyı vurup içeri girmesini bekler gibi bir hâli vardı.

Müşire halamın yüzündeki sevinci ve ablamın heyecanını gördükçe onlar adına daha da çok üzülüyordum. Zavallılar, babamla karşılaştığımdan ve tekrar buluşmak üzere ayrıldığımdan o kadar emindiler ki! Uzun bir ayrılıktan sonra babam eve dönecek ve yuvamızı sevinçle dolduracakmış gibi... Meçhul adada babamla karşılaştığımı onlara anlatınca babamın bir gün döneceğine ilişkin inançları daha da güçlenmişti. Acı gerçeği öğrendiklerinde büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Sinbad ve Şahbender bir baba oğul gibi değil, birbirlerini tanımayan iki yabancı gibi karşılaşmışlardı. Kader onları bir gün buluşturabileceği gibi, belki de hiç kavuşamayacaklardı.

Sanırım halamın hâlâ endişeleri vardı. Arada bir bana dönüp:

- Sinbad niye babanla birlikte dönmedin? Baban niye seninle gelmedi? türünden sorular soruyordu. Her defasında kaçamak cevaplar veriyordum. Hoş geldin demek için evimize gelen misafirlerimiz de bana yardımcı oluyorlardı. Zamanımın birçoğunu onlarla konuşarak geçiriyordum. Misafirlerden vakit buldukça gizlice ikinci gezi için hazırlık yapıyordum. Yeni bir geziye çıkacağımı Saffan dâhil hiç kimsenin bilmesini istemiyordum.

Gezi hazırlıkları için fazla zaman harcamak zorunda kalmadım. Artık deneyimli bir gezgin olmuştum. Yolda ihtiyaç duyacağım araç ve malzemeleri iyi biliyordum. Bu gezide keser, testere, çivi, iğne, iplik, can yeleği, şişme bot, fotoğraf makinesi, kalem, kâğıt, birkaç boş şişe, deniz pusulası ve ip merdiven türünden her türlü malzemeyi yanıma almayı unutmadım.

Yolculukta ihtiyaç duyacağım bu araç ve gereçleri iki büyük çuvala doldurdum. Behlül'den, çuvalları geceleyin şehir dışına götürmesini ve beni orada beklemesini istedim.

Yola çıkacağım o gece odama erkenden çekilmiş ve halam ile ablama bir mektup yazmıştım. Mektubu zarfa koyduktan sonra ilk gezide yazdığım günlükleri de zarfın içine koydum.

Sonra can dostum Saffan'a da bir mektup yazarak geziye tek başıma çıktığım için ondan özür diledim. Ben yokken halamla ilgilenmesini istedim.

Akşam yemeğinin ardından halam ve ablamla birkaç saat oturdum. Onlarla şakalaşıp tatlı tatlı konuştum. Gece yarısına doğru uykum geldi diyerek yatak odama geçtim, ama hiç uyumadım. Gecenin kalan kısmını bu gezinin başarılı olması ve babama kavuşabilmek için dua ederek geçirdim.

Tan yeri ağarırken evden gizlice köpeğim Kıtmir'le beraber ayrıldım. Şehir dışına, Behlül'ün merakla beklediği yere gittim.

Bu kez biraz daha kendime güveniyordum. Çünkü nereye gideceğimi, hangi yolu tutmam gerektiğini biliyordum. Son gördüğümde babam diğer tüccarlarla birlikte Bahreyn'e giden

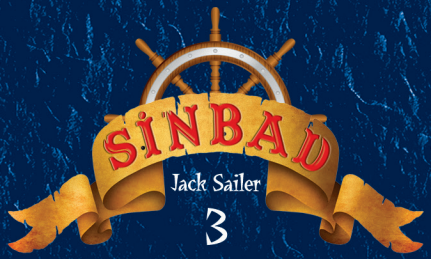
bir gemiye binmişti. Hiç kuşkusuz oraya çoktan varmıştır. Bahreyn'e gittiğimde babamla ilgili bir şeyler öğrenebilirdim. İşte bu yüzden önce Bahreyn'e gitmeliydim.

Şehrimize en yakın liman, karayolundan yayan bir günlük mesafedeydi. Oraya orman yolundan iki günde ulaşılabiliyordu.

Henüz hangi yolu kullanacağıma karar vermemiştim. Behlül'ün yanına vardıktan sonra kararımı verecektim.

Sabahın ilk ışıklarıyla yanlarına vardım. Tam o sırada büyük bir kağnı geçiyordu. Araba mısır kamışı yüklüydü. Sürücüye biraz durması için işaret ettim. Sonra bizi de götürmesi için onunla anlaştım. Çuvalları yükleyip mısır kamışlarının üzerine oturduk. Kağnı, yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Atlıkarıncaya binmiş çocuklar gibiydim.

Nemli sabah rüzgârı ılık ılık esiyordu. Çok geçmeden uyuya kaldık.

SIRLAR ADASI

Babasının öldüğünü zanneden Sinbad, bir gün halasından babasının ticaret yapmak için uzak diyarlara gittiğini ve bir daha geri dönmediğini öğrenir.

Sinbad, babasına kavuşabilmek için ikinci yolculuğuna çıkar. Behlül de ona eşlik etmektedir. Ancak işler planladıkları gibi gitmez. Büyük bir kaza geçiren Sinbad, babasıyla ilgili kötü bir haber alır. Bu haberin aslını öğrenebilmek için yola devam etmek zorundadır. Sinbad, yola Halhal ile devam eder. Halhal'ın güzel sesi onların başına büyük bir dert açar. Bundan kurtulmak için uğraşırken bindikleri gemi batar ve bir adaya düşerler. Bu ıssız adada karşılaştıkları adamın Halhal'ın babası ile ilgisi nedir? Tıpkı Sinbad gibi babasını bulmaya çalışan Halhal'ın bu isteği yüzünden köle pazarına düşen Sinbad ve Halhal kurtulabilecekler mi? Sinbad'ın alıkonulduğu evde onu bekleyen büyük tehlike nedir? Seyza Sinbad'a yardım edebilecek mi?

Bütün bu soruların cevabını bulabilmek için haydi maceraya…

www.gnchyt.com

9 786059 562195

twitter.com/gnchyt
facebook.com/gnchyt